

Oponentský posudek

diplomové práce

Davida Lakrona

na téma

„Smírčí řízení v civilním procesu“

Diplomant předložil práci o celkovém rozsahu 75 stran (z toho 68 stran vlastního textu), k němuž připojil seznam zkratk seznam použitých zdrojů, jakož i shrnutí – summary v češtině a angličtině. Z tohoto hlediska práce vyhovuje požadavkům kladeným na práce daného druhu.

Využité prameny jsou dostatečné a poznámkový aparát je přiměřený.

Zvolené téma je aktuální, problematika smírčího řízení je významnou kategorií v rámci nalézacího civilního řízení; jde o téma tradiční, ale v rámci snah o urychlení soudního řízení prochází určitým vývojem, a to jak legislativním, tak aplikačním. Z těchto důvodů si zasluhuje patřičnou pozornost, ať jde o drobnější změny či změny zásadní.

Cíl práce, který si autor v úvodu práce uložil (zhodnotit smírčí řízení v ucelnějším pojetí s poukázáním na jeho specifika, výhody a nevýhody, resp. vyvolat určitých otázek k zamyšlení, jak by mohlo smírčí řízení dostat lepší popularity a většího významu při řešení sporů), se mu v rámci tématu daří. Lze tedy konstatovat, že autor dané téma obsáhl.

Autor práci systematicky člení (vedle obvyklých úvodu a závěru) – do devíti kapitol, ve kterých se postupně zabývá historickým vývojem smírčího řízení (snad poněkud více, než by se hodilo), samotným pojmem a zásadami smírčího řízení, následují kapitoly věnované formám smíru a jejich srovnání, v kapitole páté autor směřuje pojem subjektů a přípustnosti smírčího řízení (smíru), následuje výklad vlastního průběhu smírčího řízení – kam autor zařazuje i výklad o opravných prostředcích; výklad uzavírá téma nákladů (smírčího) řízení. Jistým appendixem práce je kapitola závěrečná, devátá, kde se autor snaží o srovnání s jinými metodami – dle něj alternativami k smírčímu řízení.

Systematika práce v této podobě je výsledkem snahy autora tradiční téma svým způsobem a přinést vlastní náhled, metodu či analýzu. V tomto směru kladně hodnotím autorovu snahu jako úspěšnou, byť mám jisté výhrady – např. uvedené metody jsou alternativou soudního řízení jako celku, nikoli vůči smírčímu řízení; výklad opravných prostředků je poněkud nsystematicky zpracován je popisnější; autor někdy užívá nevhodných termínů – „návrh o provedení pokusu o smír“ – bez uvážení dříve popsanych dvou odlišných forem

smírčího řízení; mezi přípustnost smíru a mezi subjekty smírčího řízení se autorovu vloudí bod o příslušnosti; a další drobnější nedostatky, které ale nesnižují práci jako celek v rozsahu bránícím její obhajobě.

Pokud jde o věcné nedostatky, autor se občas dopouští podobných výrazových nepřesností i v rámci textu, nikoli však zásadně. Práce si všímá odborné literatury i judikatury, což je ale třeba jí výrazně vytknout, že autor se nepokusil především v klíčových otázkách (přípustnost smíru, motivace stran k uzavření smíru obecně i dle – v dikci autora – různých forem smíru, etc etc.). Zde si autor mohl ušetřit čas, energii i prostor, o který ho ochudil výklad historický.

Práce je zpracována přehledně, autor se vyjadřuje na očekávané úrovni. Práce rovněž neobsahuje věcné chyby, které by bránily její obhajobě.

Práce tedy vyhovuje požadavkům kladeným na práce daného druhu a lze ji připustit k obhajobě.

V jejím rámci nechť se autor vyjádří k následujícím otázkám (za využití doplnění dílčích závěrů z komparace se zahraničními úpravami):

- 1) Jak lze v rámci legislativních řešení dle autora více motivovat strany k uzavření smíru, a to dle různých forem?
- 2) Pokládá autor stávající úpravu i aplikační praxi v rámci smírčího pokusu za dostatečnou?

Práci předběžně klasifikuji velmi dobře.

Doc. JUDr. Petr Smolík, Ph.D.

oponent

V Praze dne 13. 9. 2018